

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. A. D. K.**, zastoupený Mgr. Jiřím Helánem, advokátem se sídlem Dominikánské nám. 656/2, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. J. P.**, zastoupený Mgr. Simonou Hejdovou, advokátkou se sídlem Tuřanka 1519/115a, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2020, č. j. 15 A 14/2018 – 54,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

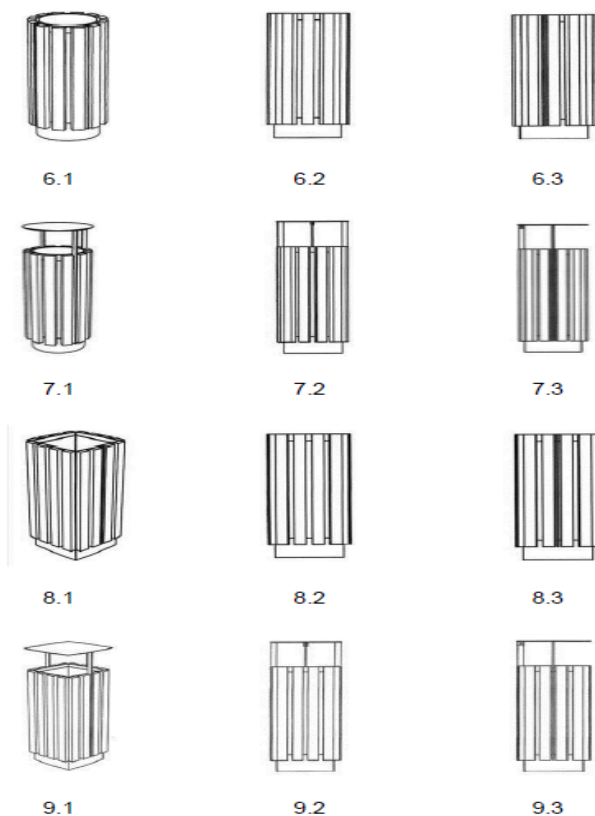
I. Správní řízení

[1] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 24. 5. 2018, č. j. PVZ 2014-40127/D17104194/2017/ÚPV a PVZ 2014-40127/D17106043/2017/ÚPV (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“), zamítl rozklady žalobce a osoby zúčastněné na řízení a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. PVZ 2014-40127/D16030950/2016/ÚPV.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o návrhu žalobce na výmaz průmyslových vzorů č. 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8 a 9 hromadně zapsaných pod číslem 36 511 s názvem „Odpadkový koš“, jejichž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení (dále též „vlastník napadených průmyslových vzorů“). Podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně průmyslových vzorů“), žalovaný rozhodl tak, že se (i) z rejstříku průmyslových vzorů vymazávají průmyslové vzory č. 1, 2, 3 a 4, (ii) návrh na výmaz průmyslových vzorů č. 6, 7, 8 a 9 (posledně uvedené čtyři průmyslové vzory dále společně jen „napadené průmyslové vzory“) se zamítá a tyto průmyslové vzory zůstávají v platnosti.

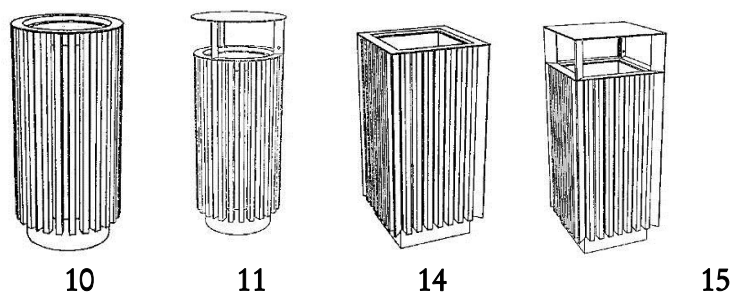
[3] Žalobce je vlastníkem průmyslových vzorů č. 10, 11, 14 a 15, též pod názvem „Odpadkový koš“, hromadně zapsaných v rejstříku průmyslových vzorů jako průmyslový vzor č. 32826 (dále společně jen „namítané průmyslové vzory“).

Nejvyšší správní soud zde pro lepší pochopení uvádí vyobrazení napadených průmyslových vzorů:

a namítaných průmyslových vzorů:

pokračování

[Toto vyobrazení je pouze ilustrativní, závazné je vyobrazení průmyslového vzoru, jak je zapsáno v rejstříku průmyslových vzorů vedeném žalovaným (srov. § 39 zákona o ochraně průmyslových vzorů).]

II. Řízení před městským soudem

[4] Proti rozhodnutí o rozkladu brojil žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 19. 11. 2020, č. j. 15 A 14/2018 – 54, jako nedůvodnou zamítl.

[5] Za jádro sporu označil posouzení právní otázky, zda napadené průmyslové vzory splňují požadavky novosti a individuální povahy ve srovnání s namítanými průmyslovými vzory žalobce, a zda tedy byl důvod pro výmaz napadených průmyslových vzorů z rejstříku průmyslových vzorů.

[6] Poté městský soud rekapituloval příslušnou právní úpravu (včetně úpravy unijního práva) a judikaturu českých i unijních soudů. Dále zkoumal, zda u napadených průmyslových vzorů jsou splněna kritéria (1) novosti a (2) individuální povahy; pokud by tato kritéria byla splněna, byl by vzor dle § 3 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů způsobilý ochrany. Městský soud též uvedl, že tato kritéria se částečně překrývají. Zatímco však novost je kritériem objektivním, hodnocení individuální povahy je subjektivnější, přičemž hodnocení se provádí z hlediska tzv. informovaného uživatele.

[7] Městský soud dále konstatoval, v čem se posuzované průmyslové vzory shodují [tj. ve svém tvaru, užití stříšky u některých z nich a ve svislém připevnění lišt (lamel)]. Poté s odkazem na žalovaného uvedl, že podstatné rozdíly mezi napadenými a namítanými průmyslovými vzory spočívají (a) v rozdílech mezi lištami, a tedy i ve vzhledu pláště odpadkového koše, (b) v zakrytí horního konce lišt kruhovým límcem u namítaných průmyslových vzorů a (c) v rozdílném umístění podpěr stříšky (u vzorů, u nichž je stříška vyobrazena).

[8] Hlavní důraz přitom městský soud kladl na rozdíl uvedený sub (a) výše, tj. na odlišnosti v šířce (vzhledu) lišt. Uvedl, že lišty na namítaných průmyslových vzorech žalobce jsou zvnějšku viditelně užší, než lišty na napadených průmyslových vzorech. Přílehlá strana lišty je na namítaných průmyslových vzorech nepochybně užší než u napadených průmyslových vzorů. Tomu odpovídá i mnohem menší počet lišt, které

tvoří plášť napadených průmyslových vzorů (díky jejich šířce se jich po obvodu pláště vměstná výrazně méně). Z toho městský soud dovodil, že namítané průmyslové vzory nepředstavují překážku novosti pro ochranu později zapsaných napadených průmyslových vzorů osoby zúčastněné na řízení.

[9] Ke kritériu sub (2) výše, tj. k individuální povaze napadených průmyslových vzorů, městský soud nejprve konstatoval, že v odvětví odpadkových košů lze míru volnosti tvůrců obecně považovat za relativně vysokou co do volby materiálu i tvarového řešení; je však limitována funkcí shromažďování odpadu. Poté uvedl, že v očích informovaného uživatele, jako osoby, která je zvyklá na různé odpadkové koše v dané oblasti trhu, zná průmyslové vzory v tomto sektoru a disponuje i určitým stupněm znalostí, pokud jde o prvky, které tyto odpadkové koše obsahují, nezůstanou bez povšimnutí i méně patrné rozdíly v designu odpadkových košů. Informovaný uživatel by nepochybně vnímal nejen skutečnost, že plášť odpadkových košů je tvořen svislými lištami, ale právě i tvar (vzhled) a počet těchto lišt. Tyto lišty jsou umístěny po celém obvodu pláště nádoby a představují tak dominantně viditelný prvek obou skupin průmyslových vzorů, který upoutá pohled informovaného uživatele. Ten si všimne i rozdílností mezi těmito lištami, jež jsou odlišné svým tvarem, rozměry a také počtem – na napadených průmyslových vzorech je k nádobě koše připevněno výrazně méně širších lišt s menším počtem mezer mezi nimi. Z uvedeného městský soud dovodil, že i kritérium sub (2) je u napadených průmyslových vzorů splněno.

III. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[10] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Namítá, že městský soud pominul posouzení věci s ohledem na základní smysl a účel ochrany vzhledu výrobků. Napadený rozsudek je „částečně nepřezkoumatelný“, městský soud měl svou pozornost věnovat tomu, zda původce napadených průmyslových vzorů provedl dostatečnou tvůrčí činnost, popř. zda těžil z úsilí původců namítaných průmyslových vzorů. Podle stěžovatele původce napadených průmyslových vzorů tedy právě jen těžil z cizí tvůrčí činnosti a dílčí rozdíly mezi jeho vzory a namítanými průmyslovými vzory nejsou výsledkem výraznější tvůrčí činnosti.

[12] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dále stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud konstatoval, že informovaný uživatel by vnímal nejen skutečnost, že plášť odpadkových košů je tvořen svislými lištami, ale právě i tvar (vzhled) a počet těchto lišt. Městský soud však nevysvětlil, proč by informovaný uživatel měl v daném případě vnímat i méně patrné rozdíly průmyslových vzorů. Měl nejprve hodnotit míru pozornosti informovaného uživatele v daném odvětví a teprve následně posuzovat povahu průmyslových vzorů. Stěžovatel pak uvádí, že takovým informovaným uživatelem mohou být osoby, které sice nejsou experty, ale mají určitou znalost průmyslových vzorů a prvků, které tyto průmyslové vzory obsahují, například zástupci měst a obcí, architekti navrhující

pokračování

veřejný prostor či zástupci stavebních společností, které realizují stavby ve veřejném prostoru. Míra pozornosti těchto osob ve vztahu k odpadkovým košům nebude velká, proto by rozdíly uvedené městským soudem nezpůsobovaly.

[13] Stěžovatel dále namítá, že závěry městského soudu jsou rozporné a nepřezkoumatelné v míře, která též zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Konkrétně je pro něj nepochopitelné, že městský soud na jedné straně konstatoval vysokou míru tvůrčí volnosti původce vzhledu odpadkových košů, na druhé straně uvedl, že odpadkové koše musí odpovídat požadavkům kladeným na prostředí jejich umístění a objem odpadu, takže se co do základních rozměrů a rysů nemohou příliš lišit. Nepřezkoumatelný je i dílčí závěr městského soudu, že kruhové a čtvercové tvary nádoby odpadkového koše budou nejběžnější. Ten není ničím podložen a podle stěžovatele se běžně vyskytují i nádoby jiného tvaru.

[14] K vlastnímu právnímu posouzení věci stěžovatel souhlasí se zákonným a judikатурním rámcem, jak jej přdestřel městský soud. Nesouhlasí však s tím, jak byl tento rámec aplikován na posuzovanou věc. Namítá, že napadené průmyslové vzory nevykazují jedinečné vzhledové znaky a shodují se v podstatných rysech s namítanými průmyslovými vzory. Přijetí závěrů napadeného rozsudku by vedlo k faktickému popření smyslu ochrany vzhledu výrobků prostřednictvím průmyslových vzorů. K „vývoji“ (stěžovatel zde užil uvozovky – pozn. NSS) vzhledu výrobku by postačilo vyhledat si již existující průmyslový vzor a provést dílčí vzhledové úpravy ve snaze pokusit se odlišit od již existujícího originálního vzhledu při zachování tvůrčích myšlenek autora staršího průmyslového vzoru.

[15] Co se týče podmínky novosti [kritérium zápisné způsobilosti sub (1) výše], městský soud dle stěžovatele nedostatečně hodnotil váhu vzhledových znaků srovnávaných průmyslových vzorů. Ty se shodují ve všech vzhledových znacích, včetně vzhledu pláště nádoby odpadkového koše. Rozdíl, spočívající v šířce lišt tvořících plášť koše, je drobný a nepodstatný; jako takový není způsobilý napadené průmyslové vzory odlišit ve smyslu § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů od namítaných průmyslových vzorů. Ještě více zanedbatelné jsou rozdíly spočívající v zakrytí horního konce lišt límcem u namítaných průmyslových vzorů, případně též drobné rozdíly v rozmístění podpěr stříšek.

[16] K podmínce individuální povahy [kritérium sub (2) výše] stěžovatel zdůrazňuje velmi vysokou míru tvůrčí volnosti ohledně odpadkových košů, původce vzhledu těchto výrobků je omezen pouze základními funkčními vlastnostmi výrobku (odpadkový koš musí obsahovat nádobu na odpady a otvor pro vhazování odpadků). Původce naopak není omezen tvarem nádoby, vzhledovým řešením pláště nádoby, užitým materiálem apod. Vlastník napadených průmyslových vzorů tedy nebyl limitován tak, že by musel zcela převzít základní tvary namítaných průmyslových vzorů včetně opláštění tvořeného svislými lištami. Zvolil však právě toto řešení, takže napadené průmyslové vzory vyvolávají u informovaného uživatele shodný celkový dojem jako namítané průmyslové vzory.

[17] Závěrem kasační stížnosti pak stěžovatel zdůrazňuje, že se u vlastníka napadených průmyslových vzorů nejedná o nahodilé jednání a poukazuje na rozhodnutí žalovaného

v prvním stupni, v němž zčásti návrhu stěžovatele na výmaz (jiných, než nyní posuzovaných) průmyslových vzorů tohoto vlastníka vyhověl.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[19] Osoba zúčastněná na řízení (vlastník napadených průmyslových vzorů) se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, jež považuje za věcně správný a plně přezkoumatelný. Poukazuje na to, že stěžovatel předkládá nepřipustně široký výklad ochrany průmyslového vzoru. Fakticky tvrdí, že v případě namítaných průmyslových vzorů je chráněna již sama myšlenka pláště tvořeného svislými lištami bez ohledu na jejich počet a umístění.

[20] Co se týče stěžovatelovy argumentace k podmínce novosti, vlastník napadených průmyslových vzorů má za to, že si v ní stěžovatel protiřečí. Na jedné straně totiž tvrdí, že svislé lišty opláštění koše jsou relevantním vzhledovým znakem všech posuzovaných průmyslových vzorů. Na druhé straně však namítá, že pro posouzení designu není počet a rozmístění lišt po obvodu pláště koše významným znakem.

[21] V souvislosti s podmínkou individuální povahy vlastník napadených průmyslových vzorů brojí proti charakteristice typického informovaného uživatele, kterou přdestřel stěžovatel, neboť ta fakticky splývá s konceptem průměrného spotřebitele. Informovaný uživatel je charakterizován znalostmi a informacemi v oboru, takže by rozdíly ve vizuálně dominantním prvku, kterým je i opláštění koše, upozoroval.

[22] Závěrem svého vyjádření se vlastník napadených průmyslových vzorů ohrazuje proti nařčení stěžovatele, jenž se ho snaží vylíčit jako „*chronického plagiátora*“ a naznačuje, že závěrečná pasáž kasační stížnosti dokládá „*argumentační vyprázdňenost*“ stěžovatele.

[23] Na toto vyjádření reagoval stěžovatel replikou, v níž nepřináší novou argumentaci, pouze se ohrazuje proti formulaci o „*argumentační vyprázdňenosti*“.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

IV. a) K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

pokračování

[26] Nejprve je nutné věnovat se námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost (resp. vnitřní rozpornost), jednalo by se o tak závažnou vadu, že by ho Nejvyšší správní soud musel zrušit z úřední povinnosti, tedy i bez výslovné námítky stěžovatele (viz § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.). Kasační soud však takovou vadu napadeného rozsudku neshledal.

[27] Městský soud v napadeném rozsudku vyložil důvody svého rozhodnutí a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou argumentací (viz především odstavce 35 až 46 odůvodnění). O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné.

[28] Stěžovatel namítá, že městský soud (i) nevěnoval dostatečnou pozornost tomu, zda původce napadených průmyslových vzorů vyvinul dostatečnou tvůrčí činnost; (ii) měl podrobněji zkoumat, jak by informovaný uživatel vnímal určitou skutečnost [že plášť odpadkových košů je tvořen svislými lištami, ale právě i tvar (vzhled) a počet těchto lišt]; a dále pak soud (iii) blíže neodůvodnil svůj dílčí závěr, že kruhové a čtvercové tvary nádoby odpadkového koše budou nejběžnější. K tomu je třeba předně zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být odůvodněno. Jedná se o objektivní vadu, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí. Takovou vadou napadený rozsudek městského soudu netrpí.

[29] Z obsahu výše uvedených kasačních námitek (v podrobnostech viz rekapitulaci příslušných pasáží kasační stížnosti v odstavcích [11] až [13] výše) je zřejmé, že jejich podstatou není to, že by stěžovatel v napadeném rozsudku nenalezl nosné důvody zamítavého výroku, ale stěžovatel dílem předkládá svůj alternativní pohled na hodnocení relevantních skutečností [viz námitka sub (i) výše], dílem se dožaduje větší podrobnosti odůvodnění napadeného rozsudku [námitky sub (ii) a (iii) výše]. Ani v jednom případě se však nejedná o to, že by napadený rozsudek nebyl přezkoumatelně odůvodněn.

[30] Stěžovatel též namítá vnitřní rozpornost napadeného rozsudku, kterou spatřuje v tom, že městský soud na jedné straně konstatoval vysokou míru tvůrčí volnosti původce vzhledu odpadkových košů, na druhé straně uvedl, že odpadkové koše musí odpovídat požadavkům kladeným na prostředí jejich umístění a objem odpadu, takže se co do základních rozměrů a rysů nemohou příliš lišit (viz odstavec [13] výše).

[31] K tomu kasační soud uvádí následující. Předně platí, že aby rozpornost rozhodnutí mohla založit jeho nepřezkoumatelnost, musí se jednat o vadu jisté míry závažnosti. Naopak ne každý tvrzený „argumentační nedostatek“ v jinak řádném odůvodnění napadeného rozsudku bude objektivně zamezovat tomu, aby bylo napadené rozhodnutí přezkoumáno kasačním soudem. V dané otázce však nejde dokonce ani o takový „argumentační nedostatek“, neboť z pohledu kasačního soudu je příslušné vyjádření městského soudu konzistentní a srozumitelné (v podrobnostech k tomu viz níže). Uvedené vyjádření městského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[32] Současně vycházel Nejvyšší správní soud ze své ustálené judikatury, podle níž je s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. třeba zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srovnej například rozsudek ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[33] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

IV. b) K námitkám ohledně zápisné nezpůsobilosti napadených průmyslových vzorů

[34] Co se týče vlastního právního posouzení důvodů napadeného rozsudku, jádrem sporu v nyní projednávané věci je, zda napadené průmyslové vzory splňují zákonná kritéria zápisné způsobilosti, tj. kritéria (1) novosti a (2) individuální povahy; pokud by tato kritéria byla splněna, byl by vzor dle § 3 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů způsobilý ochrany.

[35] Stěžovatel nejprve obecně namítá, že přijetí závěrů napadeného rozsudku by vedlo k faktickému popření smyslu ochrany vzhledu výrobků prostřednictvím průmyslových vzorů, neboť k „vývoji“ vzhledu výrobku by stačilo vyhledat si již existující průmyslový vzor a provést dílčí vzhledové úpravy ve snaze pokusit se odlišit od již existujícího originálního vzhledu při zachování tvůrčích myšlenek autora staršího průmyslového vzoru. K tomu Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) uvádí, že u průmyslových vzorů nejsou předmětem ochrany **tvůrčí myšlenky** autora, ale právě jen **průmyslový vzor v podobě, v níž je zapsán v rejstříku průmyslových vzorů**. K tomu zdejší soud též odkazuje na svůj rozsudek ze dne 13. 7. 2021, č. j. 6 As 90/2021 – 27, ve věci jiných průmyslových vzorů, ve kterém posuzoval kasační stížnost téhož stěžovatele, přičemž judikovaná věc se týkala napadených průmyslových vzorů téže osoby zúčastněné na řízení. V tomto rozsudku soud uvedl, že „ochrany tvůrčí práce designéra a ochrany před kopírováním je dosahováno a lze se jí dovolávat prostřednictvím předmětné právní úpravy [tj. právní úpravy ochrany průmyslových vzorů]“. Proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že v nynější věci městský soud při posuzování zápisné způsobilosti namítaných vzorů správně aplikoval právě jen zákonná kritéria novosti a individuální povahy ve světle žalobních námitek.

[36] Co se týče posouzení těchto kritérií, mezi stranami není sporné, že mezi porovnávanými průmyslovými vzory rozdíly existují – konkrétně jde o: (a) rozdíly mezi lištami, a tedy i ve vzhledu pláště odpadkového koše, (b) zakrytí horního konce lišt kruhovým límcem u namítaných průmyslových vzorů a (c) rozdílné umístění podpěr stříšky (u vzorů, u nichž je stříška vyobrazena). Mezi stranami je též nesporné, že z judikатурních zásad plyne, že vytýkané rozdíly musejí být podstatné z hlediska informovaného uživatele (viz k tomu již zmiňovaný rozsudek NSS č. j. 6 As 90/2021 – 27, odstavec 22). Sporné v nyní projednávané věci je hodnocení významu či „podstatnosti“ těchto rozdílů: zatímco stěžovatel význam rozdílů snižuje a má je za nepodstatné, vlastník napadených průmyslových vzorů tvrdí opak.

pokračování

[37] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že výše uvedené rozdíly (a) až (c) je nutné hodnotit právě z hlediska informovaného uživatele. K tomuto pojmu se vyslovil Soudní dvůr Evropské unie („SDEU“) v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, ve věci C-281/10 P, *PepsiCo v. Grupo Promer Mon Graphic*, na nějž vhodně poukázal městský soud. Zde SDEU uvedl, že „[p]okud jde o úroveň pozornosti informovaného uživatele, je třeba připomenout, že jím není průměrný spotřebitel běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný, který vnímá obvykle (průmyslový) vzor jako celek a nezabývá se jeho jednotlivými detaily, ani odborník nebo osoba specializovaná v dané oblasti, která je schopná podrobně pozorovat minimální rozdíly, které mohou existovat mezi kolidujícími (průmyslovými) vzory. Přívlastek 'informovaný' tak naznačuje, že uživatel, ačkoli není návrhářem či technickým odborníkem, zná různé (průmyslové) vzory existující v dotýcném odvětví, má určitý stupeň znalostí prvků, které tyto (průmyslové) vzory obvykle obsahují, a v důsledku svého zájmu o dotýcné výrobky vykazuje při jejich užívání relativně vysoký stupeň pozornosti“ (zvýraznění bylo přidáno).

[38] V nyní posuzované věci jsou rozdíly mezi posuzovanými průmyslovými vzory při pohledu na ně patrné. Pokud by tyto rozdíly soud porovnával pohledem průměrného spotřebitele, je možné, že by byly nevýznamné či přehlédnutelné, takže by – při povrchním pohledu laika – posuzované průmyslové vzory mohly být zaměnitelné. Rozhodující však je, že pohled informovaného uživatele je detailnější, více „sofistikovaný“, jak plyne z citovaného rozsudku SDEU. Městský soud proto v napadeném rozsudku správně uzavřel, že „[v] očích informovaného uživatele, jako osoby, která je zvyklá na různé odpadkové koše v dané suboblasti trhu, zná průmyslové vzory v tomto sektoru a disponuje i určitým stupněm znalostí, pokud jde o prvky, které tyto odpadkové koše obsahují, tak podle soudu nezůstanou bez povšimnutí i méně patrné rozdíly v designu předmětných odpadkových košů. Soud je přitom toho názoru, že informovaný uživatel by nepochybně vnímal nejen skutečnost, že plášť odpadkových košů je tvořen svislými lištami, ale právě i tvar (vzhled) a počet těchto lišt.“ Nejvyšší správní soud s tímto hodnocením souhlasí.

[39] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s kasační argumentací týkající se dílčí otázky tvůrčí volnosti při zpracování průmyslového vzoru v daném oboru. Tato otázka je významná, neboť (jak správně uvedl městský soud) z judikatury plyne, že s rostoucí mírou tvůrčí volnosti porostou i nároky na odlišení nového průmyslového vzoru. Městský soud pak nepochybil, pokud nejprve označil tuto tvůrčí volnost za **relativně** vysokou (důraz nyní přidal NSS) a současně konstatoval, že „[o]dpadkové koše totiž musí odpovídat požadavkům kladeným na konkrétní prostředí jejich umístění (interiér, exteriér) a samozřejmě také na daný objem skladovaného odpadu – co do základních rozměrů a rysů se tak tyto koše nemohou příliš lišit.“ Jistě si lze představit podrobnější odůvodnění této otázky ze strany městského soudu, avšak podstatné je, že z napadeného rozsudku je patrné, že městský soud důvodně nepřisvědčil příslušné žalobní argumentaci stěžovatele.

[40] Co se týče dílčího kasačního tvrzení, že vlastník napadených průmyslových vzorů nebyl limitován tak, že by musel převzít základní tvary namítaných průmyslových vzorů včetně opláštění tvořeného svislými lištami, tomu lze přisvědčit. To však bez dalšího nemůže vést k výsledku, že by porovnávané rozdíly mezi posuzovanými průmyslovými vzory musely být shledány nepodstatnými. Stěžovateli totiž nesvědčí ochrana tvaru či opláštění lištami namítaných průmyslových vzorů, ale právě jen namítané průmyslové vzory chápáné jako celek, neboť jen ty jsou chráněny zákonem. Proto i porovnání

průmyslových vzorů musí být komplexní. Tomu, jak toto posouzení provedl městský soud, nemá nyní kasační soud co vytknout.

[41] Ani kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

V. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek není zatížen tvrzenými vadami, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[43] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[44] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a tato osoba neuvedla žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Proto jí (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. června 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu